

Jocelyn Oliver:

Povest o Robinu Hoodu

I. poglavje: Veseli možje iz zelenega gozda

Anglija ni bila zmerom dežela zelenih polj, kakor jo poznamo dandanašnji. Pred sedmimi stoletji je bila večina dežele pokrita z gostim, divjim gozdom. Gozd je bil tako zaraščen in tako široko se je naztezal, da so pravili ljudje, da bi ververica, če bi skakala z drevesa na drevo, lahko prepotovala ves gozd od ene strani do druge, ne da bi se le enkrat dotaknila tal.

Seveda so pa vodile skozi gozd tudi ceste, kjer si lahko srečaval gruče ljudi, ki so potovali na konjih. Zdaj pa zdaj si prišel do velike jase, kjer je stal grad, ali si pa zagledal kak samostan ob bregu katere izmed mnogih rek in potokov. In okoli teh jas se je spet razprostiral gozd — Zeleni gozd, kakor so ga imenovali ljudje — domovina jelenov, srn in merjascev in v nekaterih krajih tudi medvedov.

V zelenem gozdu so živeli tudi ljudje, a bili so večinoma izobčenci, ki so se

bili pregrešili proti zakonom dežele in zbežali v gozd, da so si rešili življenje; kajti zakoni so bili tiste dni zelo strogi in za najmanjši pregrešek si bil hudo kaznovan.

Izobčenci so živeli v tolpah in tako so bili dovolj močni, da jim ni mogel nihče do živlega. In ker so se zmerom vsi skupaj branili ali pa vsi skupaj napadali, so bili dovolj močni, da so lahko izropali potnike, ki so jahali po cestah skozi Zeleni gozd.

Najznamenitejši izmed vseh izobčencev je bil Robin Hood. Dandanes ne vemo več, kaj je prav za prav pregrešil, da je moral zbežati pred kaznijo v Zeleni gozd. Nekateri pripovedujejo, da je bil nekoč bogat mož, da je pa izgubil ves svoj denar in da na zadnje ni mogel poplačati svojih dolgov. In ker je ljubil zelene gozde in svobodno življenje pod milim nebom in med živalmi, se je odločil, da ostane v »Zelenem gozdu«. A počasi se je zbralo okoli njega še več takih ljudi, začeli so življenje pravih izobčencev in napadali bogataše, ki so potovali tam mimo.

Naj bo kakor hoče, nekaj je gotovo: Robin Hood ni bil niti malo podoben navadnim izobčencem. Med tem ko so bili drugi izobčenci sirovi in podivjani in so napadali bogate in siromašne in vsakogar, kdor jim je prišel v roke, je bil Robin Hood s svojimi tovariši obziren in dobrončen. Oropal je samo bogate potnike, sleherni siromak, ki se je zatekel k njemu po pomoč in nasvet, je našel pri njem odprte roke in odprto srce. Robin Hood in njegovi tovariši so zmerom radi pomagali siromakom in slabotnim. Ljubili so petje in dobre šale in ljudje so jih imenovali: »Robin Hood in njegovi veseli možje«.

Živel je v Sherwoodskem gozdu v Nottinghamski grofiji z Maid Mariano, ki je bila njegova žena, Maid Marian

je bila njegova žena. Maid Marian je bila ljubka in nežna žena in zelo lepa. Imela je zlate lase, ki so ji v kitah viseli po hrbtu. Nosila je zmerom obleke iz zelenega blaga. Vsi tovariši Robina Hooda so se oblačili v obleke iz zelenega blaga, zakaj zelena barva jih je dobro krila pred sovražniki. Sredi zelenega gozda si težko opazil človeka, ki je bil oblečen v zeleno obleko, tudi če je stal prav blizu tebe.

Njegovi najboljši prijatelji izmed veselih mož so bili Mali John, ki so ga tako imenovali, ker je bil zelo majhen, Will Scarlet in veseli menih Tuck; vendar je imel vse vesele možje zelo rad in med njimi ni bilo nikogar, ki bi bil

le v mislih želel svojemu gospodarju kaj slabega in ki ne bi bil vsak trenutek rad žrtvoval življenja za blagor Robina Hooda.

Čprav se niso ozirali na zakone, vendar niso nikoli napadali in ropali siromašnih ali bednih. Dosti reči, ki so jih bili pokradli bogatinom, škofom in plemenitašem, niso uporabili zase, temveč so jih razdelili tistim, ki so bili bolj siromašni in potrebni. V vsej Nottinghamski grofiji nisi zlepa našel siromaka, ki ne bi bil imel vzroka, da je blagoslovljal ime Robina Hooda in njegovih veselih mož.

(Dalje prihodnjič)

Boltarjev Janezek in sv. Miklavž

Otroci se igrajo na pokošnem farovškem travniku, se podijo, kričijo in pojejo:

»Miklavž ima
tri jabolka —
prosimo ga
da nam jih da.«

Pojejo in grizejo rdečelična jabolka, pa niti eden se ne spomni, da bi se za-

nje zahvalil tudi sv. Miklavžu, farnemu patronu, ki je svojim varovancem tako skrbno čuval sadno drevje pred slano in točo, da lahko sedaj jabolka z lepim dobičkom prodajajo v dolino.

Čisto sam stoji stari svetnik v svoji mračni cerkvi. V desnici ima zlato

škofovsko palico, v levici pa knjigo in na njej tri jabolka, tako rdeča kot njegov plašč. Čisto sam stoji sv. Miklavž in gleda tako hudo, kakor mu to le dopuščajo njegove dobre oči.

Ta čas hiti Boltarjev Janezek z debelim pismom proti vaški pošti. Kar v pošto ga mora nesti, kajti nabiralnika nimajo pri Sv. Miklavžu. »Se ne izplača,« so rekli oče župan, »ko pa gre tako malo pisem od nas v svet. V teh težkih časih je treba povsod varčevati.« In tako odda Janezek svoje pismo kar po starju, ki je ob enem pismonoša. »Mama pišejo očetu, kaj?« ga vpraša ta. »Seveda,« prikima Janezek in odhiti, da bi bil še pred nočjo doma na planini.

Komaj pa zavije po bližnjici proti cerkvi, že ga zapazijo vaški otročaji, se zapodé proti njemu in kričijo: »Bajtar — Boltar, bajtar — Boltar!« »Ze prav,« si misli Janezek, »boljša nezadolžena bajta kot zadolžena kmetija,« in samo z zaničljivim pogledom ošvrkne paglavce. Loti se pa nobenega, čeprav ga srbijo dlani, kajti Boltarjev Janezek je fant od fare in se še nikdar ni bil lotil mlajšega in šibkejšega. Pospeši korake — pa ga le zaboli, ko vidi vse te čedno opravljene otroke, ki tako slastno prigrizujejo rdeča jabolka. Sliha se mu nabira v ustih in jezno se otre sa poželjenja po vabečem, duhtečem sa du. Njemu ga mati ne more dati, v nje-

hovi samoti ne rastejo jabolka, kupiti jih ne more, prositi zanje pa ne mara. Ve, da mati nima denarja za take poslastice, čeprav oče redno pošilja, kolikor si more pritrirati od ust.

Ze dve leti sta pretekli, kar je odšel za delom. Oddaljen sorodnik, ki ima v mestu malo tvornico za pletenine, ga je sprejel. Zasluzek pa je vedno slabši in očka je že zadnjič pisal, da se misli kmalu vrniti. Ko bi se le! Potem bi pač tudi on in Micica dobila jabolko — in še kaj boljšega!

Zopet pleše Janezku pred očmi škrlatno rdeče jabolko in kakor začaran tava za njim in stoji naenkrat pred glavnim altarjem vaške cerkvice ter strmi v tri rdeča jabolka, ki se tako vabljivo svetijo na zlati knjigi sv. Miklavža.

In Janezek se s prosečimi očmi zazré v prijazne svetnikove — kar sine solnčni žarek skozi okno in ob dečkovih nogah se zasmije najlepše rdeče jabolko. Potovki Žefi je padlo iz koša, ko je bila malo poprej okorno pokleknila na kamenite stopnice — pa Janezek to ne vé in malone zavriska ob sadežu — sv. Miklavž pa se zadovoljno namuzne in veselo gleda za fantom, ki kar skače proti domu.

Janezek junaško premaguje izkušnjava, da bi vgriznil v dehteči sad: saj ga mora vendar prej pokazati materi in mali sestrici Micici in tudi polovico jabolka ji bodal in še mami košček, če bo hotela. Ves blažen ogleduje svoje jaše še bolj svetilo.

Iz zamišljenosti pa ga naenkrat zbuje glasen smeh: »No, Eva, tu imate svoje jabolko!« Gruča mladih turistov sedi pred njim in drobna rjavolaska ga poredno pogleda: »Mi ga daš?« Janezek, ves omamljen in presenečen, čisto mehanično stegne roko in samo za trenutek ga zaboli, ko zasaadi vesela gospodična svoje bele zobke v njegovo jabolko. Pa hitro je vse pozabljeno. Gospodje in gospodične ga potegnejo med se, vse vprek ga izprašujejo in ga krmijo z vsemi mogočimi dobrotami, ki jih Janezek še nikoli ni okusil. In k ose konečno skromno zahvali in hoče oditi, mu naložijo, da ima vse žepne polne in še zvrhan klobuk. Gospodična Eva pa mu da veliko tablo čokolade in zavitek bonbonov. »Za jabolko,« pravi smeje.

»No,« si misli Janezek, »to jabolko sem pa dobro prodal,« in v eni sapi

teče do doma, da bi bile mama in Micica čimprej deležne njegovega veselja.

Jesen je prešla in zima je natrosila toliko snega, kot ga Boltarjeva mama že dolgo ni pomnila. Niti misliti ne more na to, da bi šla v vas in kupila otrokom par slaščic in nekaj sadja, kar sta še vsako leto dobila na Miklavžev večer. Zalostna stoji v shrambi in brska po peharju, da bi našla vsaj par suhih krljev in nekaj lešnikov.

V sobi, na peči, pa sedita Janezek in Micica. Mala sestra se je čisto na tesno prižela k bratcu, ki zna tako lepo pripovedovati o črnih parkljih, ki pridejo po hudobne otroke in o svetem Miklavžu, ki obdaruje vso pridno deca.

»Jeli, Janezek, nama bo sveti Miklavž tudi kaj prinesel? Saj sva bila pridna!« šepče Micica. »Seveda, seveda,« jo tolaži bratec, toda neka negotova žalost mu teži srce. Da bi raztresel sebe in sestrico, ji poje staro pesmico o sv. Miklavžu:

»Miklavž ima
tri jabolka —
prosimo ga
da nam jih da.«

Pa še ni dobro izpel, ko nekaj butne v vrata in nekdo veselo zakliče: »Dober večer vsem skupaj!«

V skoku je Janezek na tleh in v skoku spet velikemu, zasnežemu možu v naročju in kriči kakor nor: »Ata, ata! Mama, ata so prišli!«

Kmalu nato sedi mala družinica ob brleči svetilki. Mati, še vsa zmedena od veselega presenečenja, se joče in smeje — vse vprek. Janezek in Micica se žarečih lic sladkata ob dobrotah, ki jima je po očetu poslal sv. Miklavž, oče Boltar pa ves srečen ujčka svojo malo hčerkico in se zaklinja, da na vsem svetu ni lepših jabolok, kot sta Micicini rdeči lički. —

Tačas stoji sv. Miklavž čisto sam v svoji cerkvi. Pa ni prav nič hud. In ker ni nikogar, ki bi mu zapel, pa kar sam zabruna v svojo sivo brado:

»Miklavž ima
tri jabolka —
prosite ga
pa vam jih da!«

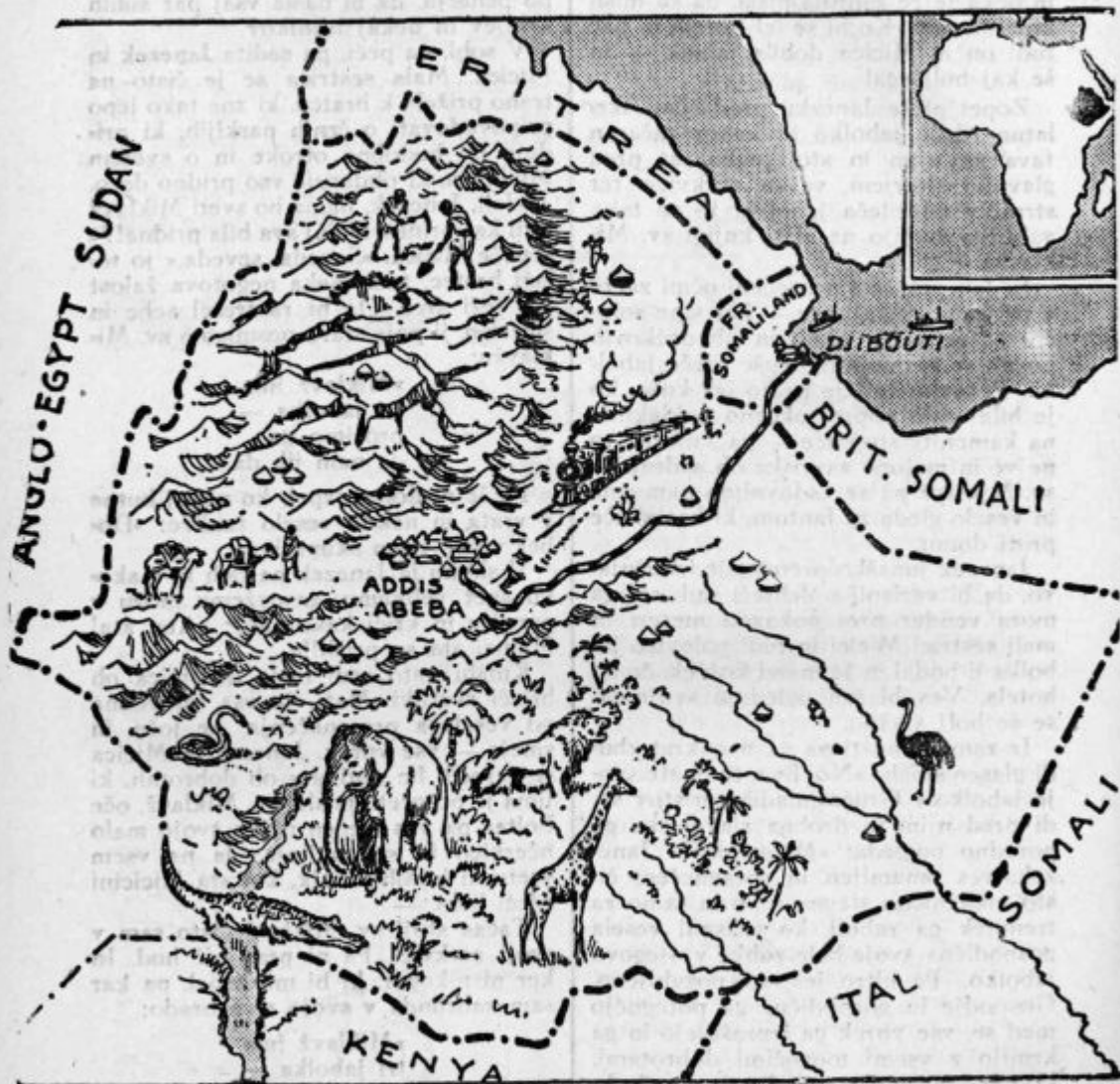
Stana Vinšček

Nekaj o Abesiniji

Vojni pohod Italije proti Abesiniji je storil, da se obračajo oči vsega sveta na veliko afriško državo, ki se prej nismo Bog si ga vedi kolko zanimali zanjo. Kaj veste na primer, Jutrovčki, o Abesiniji?

predstavite, če vam povemo, da bi lahko spravili vanjo vso Nemčijo in vso Francijo. Kakor vidite, ne obdajajo ozemlja, ki bo o nem odločila vojna sreča, samo italijanske, ampak tudi francoske in an-

Ali mi lahko takoj odgovorite na neka vprašanj — na primer, kolikšna je ta država, koliko prebivalcev ima, katere dežele jo obdajajo itd? Morda je kdo izmed vas tako učen, a boljše bo vendarle, da se o tem in onem natančneje pomenimo.

Ozrite se na naš zemljevid Abesinije! Kaže vam lego dežele na vzhodu srednje Afrike. Njeno obsežnost si najlaže

gleške pokrajine. Zato ni čudno, da se tudi ti dve velesili živo zanimata za »abesinsko vprašanje«. Sredi dežele vidite prestolnico, Addis Abeba ima nekaj več kakor 100 000 prebivalcev, vendar ni dosti starejša kakor 40 let. Tu živi približno 1% vseh Abesincev, ki jih je baje obilnih deset milijonov. Vladar dežele ima naslov »negus negesti«, t. j. kralj kra-

ljev. Bajka pripoveduje, da so abesinski vladarji potomci Menelika, sinu Salomonovega in kraljice Sabske. Gotovo ste že vsi videli slike sedanjega vladarja Haileja Selasijēja. Mož ima čudno mašno,

Abesinski skavt

značilno glavo in precej nizko, odločno postavbo. Bajje je zelo nadarjen in pri svojih podložnikih v visokih časteh; deželi vlada s pomočjo evropskih svetovalcev. Njegova prizadevanja, da bi povzdgnil izobrazbo in omiko svoje dežele so se morala doslej boriti z nemahnimi ovira-

Mlad Abesinec spremlja očeta na vojno

mi, vendar je treba priznati, da njegov trud ni bil zaman. Morda bi bil uspeh še večji, če bi zemljepisne razmere dovoljevale vladarju neposredneše uveljavljanje svojega osebnega vpliva.

Potovanje v letalu nad Abesinijo nam bo najboljše ustvarilo sliko dežele. Proti vzhodu in zahodu se dviga pokrajina strmo kakor mogočen skalni grad, v katerega vodi samo nekaj zelo težavnih gorskih prelazov. Veliki deli dežele sestojijo iz travnatih visokih planot, kjer ni gozdov, in ki jih globoki, strmi prepadi delijo v ločene skalne otoke. Te gorske otoke imenujejo »ambe«. Njihovi boki so mnogokrat tako strmi, da se moreš samo z lestvicami in plezalnimi vrvmi vzpeti nanje. Zaradi tega je v bojih Abesincev za svojo neodvisnost to ozemlje mnogo krat igralo vlogo naravnih trdnjav.

Zastopniki abesinskega živalstva so levi, leopardi, sloni, povodni konji, krokodili, žirafe, opice, hijene, noji in veliko število raznovrstnih kač.

Večino dežele pokrivajo stepi in puščave. Vendar najdeš tudi zelo rodovitna ozemlja, koder rasto citrone, pomaranče, banane, dateljni in kavovec. Tudi bombaž in gumo pridelujejo v Abesiniji.

Prebivalstvo stanuje v majhnih s slamo pokritih ilovnatih kočah in se preživlja največ z živinorejo in poljedelstvom, ki ga opravlja skoraj še z istim preprostim orodjem kakor pred 2000 leti. Ker pa imajo Abesinci zelo skromne življenjske potrebe, se zadovoljujejo s tem, kar jim je danega in se ne menijo bogve kaj za bogastva, ki ležijo skrita v nedrih zemlje — to je na primer zlato, srebro, železo in žveplo.

Manica:

Prepolna bisaga

Prosjak Godež je bil zelo pohlepen in samogolten. Že navsezgodaj in potem vse do poznega večera je s svojo nadležnostjo mučil dobre ljudi. Ker je bil razmeroma še mlad in urnih nog, je obhodil in obral vedno več vasi, kakor pa drugi reveži, ki so bili že stari in so težko hodili. In tako je bila Godeževa bisaga vsak dan polna. Nabral je toliko vsega, da vsega niti porabil in pojedel ni, nego je božje darove še prodajal, denar pa zapil.

Bilo je vročega, poletnega dne. Ze proti večeru je šlo. Godež je korakal skozi vas. Polna bisaga mu je krivila hrbet in mučila ga je silna žeja. Ob zadnji hiši se je nahajal odprt vodnjak in Godež se je kar zaletel tja, da se napije.

Ker se je bal, da bi se predolgo ne zamudil in bi ga med tem zamogel prehiteti pri pobiraju darov kdo izmed

drugih prosjakov, ni utegnil niti bisage odložiti s svojih pleč, nego se je kar tako obremenjen sklonil čez nizki oklep in segel po vedrici. Toda teža polne bisage ga je nenadno potegnila navzdol. Izgubil je ravnotežje, padel

z bisago vred v vodnjak in — utonil.

Ko so potem potegnili Godežovo truplo na suho, je pogledal stari sosed na okoli stoječe in zamodroval:

»Bog mu daj mir! Povem vam, da pohlepnež in samogoltnož je nesrečen človek. On ne škoduje le svojemu bližnjiku, nego prej ali slej upropasti tudi samega sebe!«

Odgovori

1. 1 kg.
2. Jurij Stephenson (1781—1841).
3. A. in L. Lumiere (l. 1895).
4. Ob Nilu.
5. Papež.
6. V Parizu in v Berlinu.
7. L. 1492, ko je Kolumb odkril Ameriko.
8. Znanost o píšemskih znamkah.
9. Faraoni.
10. Približno 70 odstotkov.

Rešitev križanke „Konj“

Vodoravno: 1. up; 4. okarina; 8. lastnik.

Navpično: 1. ukaz; 2. pas; 3. Knin; 5. rt; 6. in; 7. ak.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Pišem Ti prvič in rad bi Ti povedal, kaj se mi je nedavno tega zgodilo. Pred par dnevi sem kupil par mladih golobčkov. Vedno sem pazil na njiju, da sta imela dovolj hrane; najbolj sem se bal, da bi mi ušla, ali pa, da bi mačka kateremu vrat zavila. Česar sem se bal, to se je zgodilo. Nekega popoldneva mi je izginila samica. Vse sem pretaknil a našel je nisem. Tako hudo mi je bilo, da sem se jokal. Še bolj kot jaz, je jokala moja mala sestra. Drugi dan sem šel ves žalosten v šolo. Ko sem pa opoldne hitel proti domu, mi je pritekla naproti sestra in mi povedala, da je po dolgem iskanju našla ljubega golobčka. Takoj je minula vsa žalost in veselo sem zavriskal juhej! Pozdravlja Te

**Prislan Jože, uč. V. razr.
v Mozirju**

Ribiči na morju. Zvečer je na morju vse tiho in mirno. Ribiči pa hitijo na široo morje. V čolnih imajo velike mreže. Jadra razpnejo in veter se upira vanje. Čolni hitijo do bližnjega otoka. Tam razpno ribiči mreže med enim in drugim čolnom ter prižgejo lučke. Svetloba privabi ribice, ki prihajajo bliže in bliže. Saj ne slutijo, kaj jih čaka. Ribiči pa potegnejo polne mreže rib iz morja in jih zadovoljni stresajo v čolne. V zgodnjih jutrnjih urah se vračajo z bogatim plenom domov. Tam jim poplačajo kupci s skromnim plačilom ves trud. O, kako rada bi doživela eno noč med ribiči!

**Ivanuša Ivica, uč. V. razr.
v Mozirju**

Pešem

Tiho, kakor nočni sen
odplulo je poletje.

Nato prispela je jesen
in z njo jesensko cvetje.

**Godina Lidija, uč. drž. konser-
vatorija v Ljubljani**

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v Tvojem koticu. Pošiljam Ti rešitev križanke »Slon«. In zdaj Ti še povem kaj o svojih dveh papigah. Zeleni papigi je ime »Bibica«, višnjevi pa »Bobi«. Dobila sem ju od tete. Pred tremi leti je mamica ujela kanarčka, ki ga imamo še zdaj. Tako lepo poje, da

se človeku kar srce smeje. Pridi ga enkrat poslušat, če utegneš. Lepo Te pozdravlja Tvoja

**Marjanca Habjanova, uč. I. b
razr. gimn. pri Uršulinkah
v Ljubljani**

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašim v »Mladem Jutru«. Upam, da ne bo romalo moje pisemce v Tvoj požrešni koš. Moja slika predstavlja Indijca s slonom. Rad bi videl, da objaviš mojo risbo v »Mladem Jutru«. Lepo Te pozdravlja Tvoj

**Zupančič Ferdinand, uč. V. r.
na Vrtači v Ljubljani**

Ljubi Ferdinand! Tvoje pisemce me je zelo razveselilo. Zmerom sem dobre volje, kadar spoznam novega Jutrovčka. In zdaj jih je vsak dan več. Kmalu vas bo kakor listja in trave in bom moral rez povečati obseg »Mladega Jutra«, zakaj zmerom mi zmanjka prostora, da bi mogel objaviti vsa pisemca, ki jih dobim. Zaradi tega Te tudi prosim, da mi nikar ne zameriš, ker nisem objavil Tvoje risbe. A všeč mi je bila zelo Tvojo risbo sem dal v okvir in zdaj visi v moji sobi nad pisalno mizo. Oglasi se še kaj. Lepo Te pozdravlja Tvoj

stric Matic

Dragi stric Matic! Prvikrat Ti pišem in to o zimni, ki jo imam zelo rada. Zelo se je že veselim. Pozimi se rada grejem pri topli peči. Včasih pa vzamem izpod strehe sani in se spustim po belem bregu nizdol, da je veselje. Seveda se časih tudi prevrnem, a to nič ne de. Do stikrat bereva z bratcem lepe knjige, ki jih dobim v šoli. Tako si krajšam dolge zimske dni. Pred dnevi je sneg prvič pobelil hribe in doline okrog Mozirja, kjer sem doma. Lepo Te pozdravlja Tvoja

**Marija Deleja, uč. V. razr.
v Mozirju**

Dragi stric Matic! Najprvo se ti zahvaljujem za prejeto knjižico. Za Tvoj novi natečaj sem sestavil spis, kako sem pri sosedu prvič v svojem življenju tlačil zelje. Nekega večera me je prišel poklicat sosedov Dušan, da naj pridem k njim zelje tlačiti, kar so mi starši tudi dovolili. Očiščene zelate

glave so trije možje izmenično ribali na posebni pripravi v veži. Naribano zelje pa je nosila Milka v klet, kjer sva ga z Dušanom tlačila v kad. V teh krajih imajo namreč navado, da tlačijo zelje z nogami. Tudi midva z Dušanom sva si skrbno umila noge in sva nato zlezla v veliko kad, kjer sva zelje, ki nama ga je nosila Milka, sproti dobro stlačila. Vsakókrat, kadar ga je prinesla nov jerbas, sva dodala po pest soli. Celo delo je trajalo skoro do polnoči, vendar nisva bila prav nič trudna, ker sva zraven jedla okusna jabolka, katere nama je dala dobra soseda. Ko smo bili z delom gotovi, je dobil vsak še skodelico čaja in kruh ter smo nato odšli počivat.

Kislo zelje je dobra in tečna hrana osobito še, kadar mama pridene kakšno meseno kranjsko klobaso. Jaz se že v naprej veselim take večerje v zimskem času in če ugaja tudi Tebi stric Matic, Te lepo povabim enkrat ob priliki na »kranjske klobase z zeljem«.

Dragi stric Matic, če ne vržeš tega spisa v koš, Te prihodnjič seznanim še s kakšno drugo zanimivostjo tega kraja. Te srčno pozdravlja

Jože Zakonjšek, uč. I. razr. v. nar.
šole v Cerknici

Dragi stric Matic! Ponovno se oglašam v Tvojem koticu. Lepo se Ti zahvalim za pisemce. Ti ne veš, kako sem ga bil vesel, ker ga nisem niti najmanj pričakoval. O, ko bi Ti stric Matic vedel, kako bo pri nas prijetno. Sedaj bomo zaklali prašička in naredili koline. Letos imamo veliko cvička, pa ne kislega, ampak tistega iz Gadove peči. Zato, predragi stric Matic, povabim tudi Tebe k nam. Pil boš dobrega cvička in se mastil s kolinami, katere bo spekla naša mama. Ona zna, kakor se meni in tudi drugim zdi najboljše na rediti klobase. Le pridi, ko boš kos pokusil pa bomo videli kaj boš Ti povedal. Lepo Te pozdravlja Tvoj

Jože Stritar, uč. III. razr. mešč. š.
v Krškem

Dragi stric Matic! Danes se Ti prvič oglašim. Povedati Ti hočem, kaj bi rada postala, ko dorasem. Rada bi bila kuharica. Že od nekdaj me je ta poklic najbolj veselil. Rada bi kuhala in pekla in rada bi videla, da bi drugi s slastjo uživali, kar bi jaz skuhala. To je moja največja želja. Lepo Te pozdravlja

Babin Matjaž, uč. I. razr.
v Mozilju

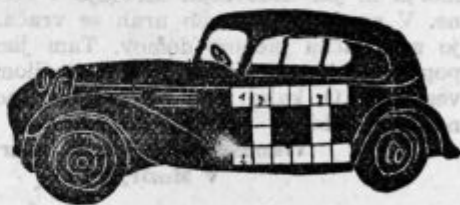
Na bregu reke Za spretne roke

Tule vam prikazuje stric Matic majhno idilično podobo kraj pragozda. Model si najlaže napravimo iz drevesne skrajne, maha, peska in z majhnimi kamenčki. Koče so iz lupine kokosovega oreha, čoln pa naredimo, če lepo izdobljemo ameriški lešnik. Podoba vam kaže zelo lepo, kako si lahko za kratek čas

napravimo košček pragozda z zamorsko vasico. In če imate, dragi Jutrovčki le količkaj domišljije, boste najbrže z lahkoto ustvarili še kaj lepšega in se hitratu poglobili v poezijo gozda.

Križanka „avtomobil“

Vodoravno: 1. znana belgijska kraljica, 2. egiptčanski kralj.

Navpično: 3. reka na Gorenjskem, 4. ime slovenskega kneza.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 10 zlogov: a-iz-ke-kri-ni-ra-sa-stus-tol-um 5 besed pomena: 1. novost; 2. zimsko prevozilo; 3. Bog; 4. makrit jarek; 5. koralni otok. Za vsako besedo začetne in končne črke od zgoraj navzdol blesteča utrinka.